

[Socialministeren.]

er gået imod tanken om denne frie adgang. Det tillægger jeg betydning.

Hvad der i øvrigt står i lovforslaget og i regeringspartiernes ændringsforslag vedrørende sygeforsikringens struktur, er i virkeligheden kun konsekvensvirkninger af dette afgørende skridt: fri adgang til oprettelse af B-kasser. For at få en virkningsfuld overskrift, vel sagtens, har et konservativt blad talt om diktatur. Kendsgernerne taler et andet sprog. Jeg har på de fleste punkter holdt mig i nærheden af sygeforsikringskommissionens flertalsindstillinger. Kommissionens 5 års arbejde resulterede som bekendt ikke i et forslag; jeg måtte selv lade det udarbejde, og jeg sendte det inden fremsættelsen i folketinget til udtalelse hos såvel sygekassernes som fortsættelsesygekassernes ledelser. For ikke at give anledning til misforståelser indkaldte jeg begge ledelser samtidig, både til forelæggelsen af forslaget og til modtagelse af responsum. Sygekassernes ledelse gav mig enstemmig tilslutning til forslaget, og bag denne ledelse står som bekendt 2½ million medlemmer. Denne tilslutning var en væsentlig medvirkende årsag til den form, lovforslaget fik, og jeg nærrede det håb, som desværre har vist sig indtil nu at være en illusion, at fortsættelseskasserne, der jo i deres nuværende status er en af staten autoriseret udbygning til sygekasserne, ville have respekteret ønsket fra deres, om jeg så må sige moderorganisation og i det mindste have stillet sig åben over for forhandlinger. Det ville fortsættelseskassernes ledelse ikke, og det må vi tage til efterretning. Der er selvsagt ingen, der på nogen måde vil hindre dem i at fortsætte som private kasser under tilsyn af forsikringsrådet.

Hovedpunktet i den reform, vi nu gennemfører, er sygelønsordningen. Det kan roligt siges, at denne sygelønsordning er et af de største fremskridt i dansk socialpolitisk historie. Det var de faglige organisationer, der banede vejen for den, og det

tjener LO til stor ære, at sygelønsordningen fik et sådant indhold, at den fik økonomisk balance og soliditet. Sygekasserne gennemførte administrationen med dygtighed. Nu forbedres denne ordning yderligere. Venstre og de konservative har benyttet lejligheden til at stille ændringsforslag om forringelser, forringelser, der vender den tunge ende nedad mod arbejderbefolkningen. Den slags må afvises.

Det er dernæst af største betydning, at alders- og helbredsbetingelserne stryges, så at der bliver åbnet adgang til sygekasserne for alle. Det betyder, at det, som 3 generationer af sygekassefolk har arbejdet for, endelig når sin virkeliggørelse. Det er et skridt, som også lægerne har tilsluttet sig, skønt det utvivlsomt i sin konsekvens fører i retning af en bredere forsikringsordning.

Hvad angår det røre, der har været om fortsættelseskasserne, og som i nogen grad har tilsløret de store forbedringer, jeg her har omtalt, må man ikke glemme selve den historiske baggrund for forslaget, nemlig Madsen-Mygdal-loven fra 1929, lov nr. 59 af 27. marts 1929, en af de sidste handlinger i den hårde classeskelpolitik, som regeringen Madsen-Mygdal gennemførte, og som — her tænker jeg navnlig på nedskæringsloven fra 1927 — var en af årsagerne til, at regeringen Stauning-Munch kunne sejre så stort og opnå 11 års levetid, først afbrudt af verdenskrig nr. 2.

Regeringen Madsen-Mygdal foreslog, at de B-afdelinger, som de statsanerkendte sygekasser havde, skulle udslettes, og at der skulle oprettes statsanerkendte fortsættelseskasser med mekanisk overføring af medlemmer, hvis indtægt oversteg en vis grænse, den såkaldte sygekassegrænse, og en tilsvarende mekanisk tilbageføring af medlemmer med svigtende indtægt. Fortsættelseskasserne fik en statsgaranteret monopolstilling i forhold til de statsanerkendte kasser for ubemidlede, og det er denne monopolstilling, de har bevaret til i dag. Det var den daværende regerings hensigt helt at udslette B-afdelingerne, men